

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Friis-Skotte, havde erkendt, at der her var noget, der burde rettes. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har jo endogsaa, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard nu har oplyst, skrevet de Ord i Bemærkningerne til Normeringslovforslaget for 1925—26, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gjorde Rede for, men det ærede Medlem skrev videre i disse Bemærkninger, hvad jeg maaske maa have Lov at læse op:

„Under de nuværende Forhold vil den gennemsnitlige Levealder ved Forfremmelse i indeværende Aar ligge omkring 45 Aar, og regner man med, at Indtræden i Statsbanernes Tjeneste i Almindelighed finder Sted ved 18 Aars Alderen, vil der hertil svare en Forfremmelsestjenesteadler paa ca. 27 Aar. Dette Forhold vil endda, saafremt der ikke foretages Udvidelser af det nuværende Antal Avancementsposter, forværres, idet Forfremmelsesalderen vil forskyde sig noget opad i Løbet af de kommende Aar“.

Det var for Statsbanernes Vedkommende, og det er rigtigt, at dette Forhold har forværret sig i de Aar, der er gaaet, hvilket jeg har maattet erkende under de Forhandlinger, jeg førte med Formanden for Jernbaneforeningen. Imidlertid blev der jo foretaget en Sammenlægning af Post- og Telegrafvæsenet i Henhold til Loven, der blev vedtaget herom, og dette har bevirket, at ogsaa for Post- og Telegrafvæsenets Vedkommende er der vanskelige Forhold, ikke mindst efter at en hel Del Avancementsstillinger er blevet nedlagt, som de før havde Chancer for at naa op til, saaledes at jeg vel tør sige, at i det store og hele er Forholdene mindst lige saa vanskelige, maaske adskilligt vanskeligere efter et Par Aars Forløb for Post- og Telegrafvæsenets Folk, end de er og har været i de senere Aar for Statsbanernes. Jeg gav da ogsaa den Meddelelse, at jeg havde lovet at optage en Forhandling med Foreningerne om disse Forhold. Lønningsudvalget skrev da i Betænkningen i Fjor, at Assistenternes Forhold vilde blive taget op til Overvejelse og Forhandling, og det er denne Forhandling, der har været ført nu i Løbet af Vinteren. Men i den Forhandling, jeg havde med dem, udtalte jeg mig saaledes, som det er trykt her i Betænkningen til Normeringsloven. Det er ikke en Skrivelse, jeg har skrevet, men det er en Genpart, som jeg har overleveret af, hvad jeg sagde. I det Samraad, som jeg blev indkaldt til i Lønningsudvalget, gjorde jeg Rede for, at saaledes

laa Forholdene nu, og at det Tilsagn havde jeg givet til Foreningsformændene, til hvem jeg efter Forhandlingerne med dem havde afleveret denne skriftlige Udtalelse. Det er senere ønsket, at jeg skulde fremsætte det skriftligt, hvilket jeg ogsaa har gjort ved en Skrivelse af 14. Marts 1928.

Jeg maa stadig erkende, at der er noget, der bør rettes her fremfor, hvad der finder Sted overfor andre Lønningsklasser, og jeg mener ogsaa, jeg bør fremhæve, at der er jo ikke nogen af dem, der er ansat i andre Lønningsklasser, der i samme Grad som Assistentpersonalet ved deres Ansættelse maa kunne have en naturlig Forventning om, at de vil avancere indenfor et rimeligt Tidsrum. Saaledes var Forholdet nemlig i sin Tid, da de blev ansat. Jeg tror, det vil være vanskeligt at finde andre Tjenestemandsklasser, hvor der i lige saa høj Grad kan siges at være saadanne Forhold til Stede. Det, som jeg har svaret her, er dette, at hvis der skal fremkomme en Overassistentklasse, maa det ske ved en særlig Lov, det kan ikke ske paa Normeringsloven. I saa Henseende har jeg fulgt samme Fremgangsmaade som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, da han var Trafikminister. Den Gang skrev han nemlig ogsaa til Jernbaneforeningen, at han ikke vilde fremme denne Sag paa Normeringsloven, men at det maatte ske ved en særlig Lov, og det er ogsaa det, der foreslaas her. Vi erkender, at der er en Trang til Stede, som bør afhjælpes, og at den er større her end noget andet Steds, og derfor bør afhjælpes forlods. Derfor er dette Tilsagn givet fra Regeringens Side, men det har intet som helst at gøre med Forhandlingerne fra i Fjor, hvilket der ogsaa er taget Afstand fra fra de paa-gældende Organisationsledere, og hvilket jeg ogsaa maa tage Afstand fra.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg kan overfor det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte ganske henholde mig til den Redegørelse, som min højtærede Kollega nu har givet; men der er et bestemt Punkt, hvorom det ærede Medlem henvendte sig til mig — og det var ogsaa fuldkommen berettiget —, nemlig vedrørende Forhandlingerne i Fjor angaaende Lønningsændringerne for Tjenestemænd. Disse Forhandlinger blev jo ført af mig som Finansminister, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der hverken under disse Forhandlinger eller ved private Forhandlinger i Forbindelse hermed er givet de vedkommende noget som helst Løfte eller Tilsagn af nogen Art med Hensyn til Begunstigelser paa anden Maade. Det